

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У ВАЉЕВУ
Кв.бр.78/10
Дана 24.02.2010. године
В А Љ Е В О

ВИШИ СУД У ВАЉЕВУ, у већу састављеном од вршиоца функције председника суда – већа Вељка Марића и чланова већа – судија Весне Херцег и Јасмине Терзић са судијским помоћником Александром Марковским, као записничарем, у кривичном предмету против окр.ЗР, окр.СД, окр.СЦ, окр.ММ и окр.ММ, сви из Ваљева, због кривичног дела принуде из чл.135. ст.4. у вези са.1. КЗ - а, по оптужници ОЈТ Ваљево Кт.бр.141/09 од 17.11.2009. године, а након што је решењем Апелационог суда у Београду Кж2.бр.607/10 од 11.02.2010. године укинута решење Окружног суда у Ваљеву Кв.бр.8/10 од 15.01.2010. године, којим решењем је укинут притвор према окривљенима, на седници већа одржаној дана 24.02.2010. године, донео је:

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ ПРИТВОР окр.ЗР, окр.СД, окр.СЦ, окр.ММ и окр.ММ, сви из Ваљева, одређен решењем истражног судије Окружног суда у Ваљеву Кри.бр.185/09 од 20.09.2009. године.

Образложење

Решењем истражног судије Окружног суда у Ваљеву Ки.бр.185/09 од 20.09.2009. године одређен је притвор према окр.ЗР, окр.СД, окр.СЦ, окр.ММ и окр.ММ, сви из Ваљева, на основу чл.142. ст.1. тач.2. и 5. ЗКП – а, а због основане сумње да су извршили кривично дело принуде из чл.135. ст.4. у вези са.1. КЗ - а. Последњи прут притвор према окривљенима је продужен решењем ванрасправног већа Окружног суда у Ваљеву Кв.бр.346/09 од 18.12.2009. године, а због притворских разлога предвиђених чл.142. ст.1. тач.5. ЗКП – а.

Решењем ванрасправног већа Вишег суда у Ваљеву већа Кв.бр.8/10 од 15.01.2010. године, које је поступало по службеној дужности у смислу чл.146. ст.2. ЗКП - а, укинут је притвор према окривљенима и исти су одмах пуштени на слободу.

У поступку по жалби веће Апелационог суда у Београду је донело решење Кж2.бр.607/10 од 11.02.2010. године којим је укинута решење Вишег суда у Ваљеву Кв.бр.8/10 од 15.01.2010. године и предмет је враћен првостепеном суду на поновно одлучивање. Наведеним решењем Апелационог суда у Београду окр.ЗР, окр.СД, окр.СЦ, окр.ММ и окр.ММ су остали на слободи до даље одлуке суда.

Ванрасправно веће Вишег суда у Ваљеву је поступајући по примедбама изнетим у решењу Апелационог суда у Београду Кж2.бр.607/10 од 11.02.2010. године, размотрило

све списе ове кривично – правне ствари, па је донело одлуку као у изреци из следећих разлога:

Увидом у списе овог предмета веће је нашло да је према окр.ЗР, окр.СД, окр.СЦ, окр.ММ и окр.ММ притвор био одређен из притворских разлога предвиђених чл.142. ст.2. тач.2. и 5. ЗКП – а, а последњи пут је продужен притвор према наведеном лицу из притворских разлога прописаних чл.142. ст.1. тач.5. ЗКП – а, јер је за кривично дело које је окривљенима стављено на терет прописана казна затвора преко десет година, а притвор је оправдан због посебно тешких околности кривичног дела. Када је реч о посебно тешким околностима кривичног дела у решењу о одређивању притвора, као и у решењима у којима је исти продужаван било је наведено да су окривљени основано сумњиви да су у групи која броји 5 или чак више лица извршили предметно кривично дело, да су том приликом оштећеном нанели више телесних повреда, те да су од истог одузели путничко моторно возило цип марке „Тојота – Ландкрузер“ чија је вредност 26.000 евра, као и да је овај догађај изазвао велико узнемирење јавности у Ваљевоу.

Међутим, када је реч о чињеници да су окривљени основано сумњиви да су предметно кривично дело извршили у групи, као посебно тешкој околности извршења кривичног дела, по налажењу веће Вишег суда у Ваљевоу, које се није упуштало у разматрање да ли се уопште у конкретном случају ради о групи или не, само извршење кривичног дела у групи никако не може представљати особито тешку околност извршења кривичног дела, у смислу чл.142. ст.1. тач.5. ЗКП – а, обзиром да извршење кривичног дела од стране групе представља квалификаторну околност за постојање тежег облика кривичног дела принуда из чл.135. ст.4. у вези са ст.1. КЗ – а, за које дело је, у том случају, прописана казна затвора од три до дванаест година. Само, евентуално, постојање групе је цењено у првом услову предметног притворског разлога да је за кривично дело које је окривљенима стављено на терет прописана казна затвора преко десет година, тако да се не може ценити и као посебно тешка околност извршења кривичног дела.

Такође, а када је реч о посебно тешкој околности великог узнемирења јавности, веће овог суда указује да су окривљени у притвору били скоро четири месеца и да је протек времена неминовно имао за последицу да јавност Ваљева више не буде узнемирена овим догађајем, односно након протекла поменутог времена више се не може говорити о узнемирености јавности овим догађајем., тако да и ова посебно тешка околност извршења кривичног дела више не стоји. Ово из разлога што посебно тешке околности узнемирења јавног мњења не трају неограничено и не подразумевају се током читавог кривичног поступка, већ подлежу сталној анализи и оцени судећег већа, како је то и предвиђено законом. Значај посебно тешких околности које су анализирани у досадашњим одлукама био је изражен управо у време лишења слободе окривљених, као и у почетној фази кривичног поступка. Протеком времена од скоро четири месеца од лишења слободе и чињеницом да је кривични поступак дошао до завршне фазе, наведена посебно тешка околност није више од такве посебности да би оправдале примену основа из чл.142. ст.1. тач.5. ЗКП – а, за даље задржавање окривљених у притвору.

Разматрајући посебно тешку околност наведену у решењу о одређивању притвора да су окривљени критичном приликом оштећеном одузели путничко моторно возило цип марке „Тојота – Ландкрузер“ чија је вредност 26.000,00 евра, веће Вишег суда у Ваљевоу је, на основу увида у списе ове кривично – правне ствари веће утврдило да је дана 31.12.2009. године у овај суд стигао допис ПУ Ваљево, одељења криминалистичке полиције број КУ.623/09 у коме је наведено да су полицијски службеници ОКП ПУ Ваљево дана 15.10.2009. године, по пријави СМ, пронашли и привремено одузели моторно возило марке „Тојота“, тип „Ландкрузер“, рег. ознаке ЛО 921 – 32, које возило

је дана 10.11.2009. године уз потврду о враћеним предметима враћено оштећеном. Пошто је предметно возило враћено оштећеном на основу пријаве особе која нема никакве везе са предметним кривичним делом, а само возило је пронађено на месту које се не може повезати нити са једним од окривљених, веће налази да посебно тешка околност извршења кривичног дела да су окривљени од оштећеног одузели поменути цип више не стоји.

Даље, приликом доношења одлуке веће овог суда је имало у виду и индиферентан однос оштећеног, који очигледно се не одазива на позиве суда и тиме указује на своју незаинтересованост за ову кривичну ствар. Такво његово понашање, између осталог, доводи и до одуговлачења кривичног поступка. Сам притвор, као мера обезбеђења присуства окривљеног, представља превентивну меру која гарантује да ће се кривични поступак водити брже и рационалније, а не кривичну санкцију која се окривљеном изриче због извршења кривичног дела, а у конкретном случају се кривични поступак се не може водити ефикасно не због таквог понашања окривљених, већ самог оштећеног. Због поменутог понашања оштећеног поступак не може бити брз и рационалан, па самим тим притвор према окривљенима, у конкретном случају, губи смисао превентивне мере.

Дакле, да би се према одређеним лицима притвор одредио и продужио из притворских разлога прописаних чл.142. ст.1. тач.5. ЗКП – а неопходно је да се испуне два кумулативно постављена услова. Први услов је да је окривљеном стављено на терет кривично дело за које је запређена казна затвора преко 10 година. Други кумулативно постављени услов је да постоје посебно тешке околности извршења кривичног дела. Дакле, уколико није испуњен један од два поменута услова никако се не може одредити притвор из притворских разлога предвиђеним наведеним чланом, такође, уколико се у току поступка утврди да један од ова два услова више не стоји, веће мора притвор, одређен из притворских разлога из чл.142. ст.1. тач.5. ЗКП – а, укинути по службеној дужности. У конкретном случају, а везано за све горе изнете разлоге, веће овог суда сматра да више не постоје посебно тешке околности извршења кривичног дела, а околност да је оштећени критичном приликом задобио телесне повреде сама по себи не може представљати посебно тешку околност извршења кривичног дела, тако да није испуњен један од два кумулативно постављена услова из чл.142. ст.1. тач.5. ЗКП – а за продужење притвора, те је притвор према окривљенима морао бити укинут.

Поред наведеног ванрасправно веће Вишег суда у Ваљеву је имало у виду и чињеницу да би даље задржавање окривљених у притвору било неоправдано, обзиром да је чл.141. ст.2. ЗКП – а прописано да је дужност свих органа који учествују у кривичном поступку и органа који им пружају правну помоћ да трајање притвора сведу на најкраће могуће време, а окривљени су се налазили у притвору од 19.09.2009. године, па све до 15.01.2010. године, дакле скоро пуна четири месеца, те веће налази да више не стоје законски разлози прописаним чл.142. ст.1. тач.5. ЗКП – а, за продужење притвора према окривљеном.

Из изнетог, на основу чл.146. у вези са чл.141. ст.3. ЗКП - а, одлучено је као у изреци решења.

ВИШИ СУД У ВАЉЕВУ, Кв.бр.78/10, дана 24.02.2010. године.

Вршилац функције председник суда – већа

Вељко Марић,с.р.